

בול „הבימה” "Habimah" Stamp

113

11.3.70

ה ש י ר ו ת ה ב ו ל א י
ירושלים - תל אביב - יפו - חיפה - סבדיה - נתניה - באר שבע - נ.ת. לוד
PHILATELIC SERVICES
J E R U S A L E M • I S R A E L

„הבימה“

תיאטרון „הבימה“ נוסד ב-1918 – במוסקבה, בימי המהפכה הרוסית הגדולה, על-ידי חבורת צעירים יהודים שוחרי עברית, שהחליטו ליצור להקת תיאטרון אמנותית-מקצועית בלשון העברית. אחדים מתוכם, כמו חנה רובינא, נחום צמח, מנחם גנסי, ברוך צמרינסקי ועוד עסקו עד אז בחינוך עברי, בעוד שאחרים: יהושע ברטונוב, דוד ורדי, צבי פרידלנד, תמר רובינס, פניה ליובין ועוד היו יוצאי להקות חובבים.

בהנהגתו של נחום צמח החלו ראשוני „הבימה“ אלה לממש את חזונם ולהכשיר עצמם ליעודם התיאטרוני. התלהבותם ומסירותם לרעיונם זיכו אותם בהתענינותו הפעילה של קונסטנטין סטניסלבסקי, גאון התיאטרון הרוסי, מנהל „התיאטרון האמנותי“ והאולפנים שלידו. והוא העמיד להם כמדריך וכמורה את תלמידו המחונן יבגני וכטנגוב. הצגתם הראשונה „נשף בראשית“ שבכורתה התקיימה ב-1918 – עשתה רושם עז על העילית התרבותית במוסקבה ו„הבימה“ הפכה להיות אחד האולפנים שליד „התיאטרון האמנותי“.

אחרי „נשף בראשית“ ניגשה „הבימה“ להכין את „הדיבוק“ מאת ש. אנסקי בתרגומו של ח. נ. ביאליק ובבימויו של וכטנגוב ואז צורפו ללהקה עוד שחקנים ביניהם אהרון מסקין, חנה'לה הנדלר, צבי בן-חיים, אינה גובינסקה, אברהם ברץ ואחרים. בגלל מחלתו של וכטנגוב הופסקה לזמן-מה העבודה על „הדיבוק“ והבמאי ו. מצדילוב נקרא לביים את „היהודי הנצחי“ שבכורתו התקיימה ב-1919.

בינתיים הבריא וכטנגוב והלהקה שבה לעבוד על „הדיבוק“. הבכורה היתה ב-1923 – גם הקהל וגם הבקורת קיבלו את ההצגה בהתלהבות בלתי רגילה.

אחרי מות וכטנגוב המשיכו במאים רוסים, אף-הם תלמידי סטניסלבסקי, להדריך את „הבימה“ בעבודתה שהתבססה באותם ימי-בראשית על „השיטה“ של סטניסלבסקי, שעיקרה האנסמבל – „עבודת-הצוות“.

ראשוני „הבימה“ הקימו את להקתם כקולקטיב, כשהסעיף הראשון בתקנון האגודה קובע: „האגודה מתארגנת כדי להמשיך בארץ-ישראל את קיומו של תיאטרון „הבימה“ שנוסד במוסקבה“. אכן, נוכח הלחץ הגובר לאיסורו של תיאטרון יוצא-דופן בשפה „קונטר-רבולוציונית“ כלשון העברית, החליטו בשנת 1926 מיסדי „הבימה“ לעזוב את רוסיה ובדרכה לארץ-ישראל עברו הלהקה במסעותיה רבות מארצות אירופה וארצות-הברית, שם התקבלה בהתלהבות ובהתפעלות לא רק על-ידי הקהל היהודי בלבד, אלא גם על-ידי אישים דגולים מעולם התיאטרון ומחוצה לו. גם העתונות בעולם

גמרה את ההלל על הרוח החדשה ש"הבימה" הביאה לעולם התיאטרון המערבי.

בשנת 1928 הגיעה "הבימה" ליעדה הטבעי, לארץ־ישראל. כעבור שנה יצאה "הבימה" לזמן־מה לסיורים בחוץ־לארץ ותוך־כך העשירה את הרפרטואר שלה בהצגות חדשות בהדרכת במאים ידועי־שם.

השפעת הפגישה עם התיאטרון המערבי החלה לתת אותותיה בסגנון הבימוי והמשחק של הלהקה. בשנים 47–1931 שבהן נשענה "הבימה" כמעט אך־ורק על במאים מתוכה, יכלה לזקוף לזכותה הישגים אמנותיים נכבדים. באותה תקופה עמדו לה בעיקר שני במאים מבין חבריה, ברוך צמרינסקי וצבי פרידלנד, שהטביעו חותמם עליה במשך שנים רבות. עם הזמן נוספו לבמאים מקרב הלהקה, גם שמעון פינקל, אברהם ניניו, ישראל בקר ושרגא פרידמן.

החל משנת 1947 שוב מצרפת "הבימה" אל מעגל עבודתה במאים מן העולם הגדול. גם במאים ישראליים, שלא מהלהקה מוצאים ב"הבימה" כר לפעולתם. נוסף על למעלה ממאתיים וחמישים המחזות ממיטב הדרמטורגיה העולמית, הקלאסית והמודרנית, שהוצגו עד היום ב"הבימה" היא פעילה גם בשטח המחזאות העברית המקורית ועד היום הועלו על ידה כארבעים מחזות ישראליים.

מאז הגיעה "הבימה" לארץ התעוררה הבעיה על הקמת בית־קבע לתיאטרון. בשנת 1935 הונחה אבן־הפינה לבית־הבימה בתל אביב ובשנת 1945 הוא נחנך חגיגית. גם לאחר שנכנסה למשכנה הקבוע מוסיפה "הבימה" להביא הצגותיה לכל פינות הארץ, לערים, עיירות, קיבוצים ומושבים ואף לבסיסי צה"ל.

מזמן לזמן מופיעה "הבימה" בחוץ־לארץ בפסטיבלים בין־לאומיים ובסיורים משלה.

במלאות ארבעים ליסוד "הבימה" העניק לה שר התרבות והחינוך, בשם הממשלה את התואר "תיאטרון לאומי", עבור תרומתה הגדולה לתחיה הלשונית והתרבותית העברית.

במשך השנים הורגש הצורך במסגרת ארגונית־מינהלית חדשה לתיאטרון, ובראשית 1969 הוחלט לפרק את הקולקטיב ולהעביר את התיאטרון ל"חבר־נאמנים" שמונה על־ידי שר החינוך והתרבות שבעלותו תמשיך "הבימה" בפעולתה כתיאטרון לאומי.

בסימן של חידוש־נעורים וראשית חדשה חוגג עתה התיאטרון הלאומי את השלמת שיפוצו היסודי של בית "הבימה", בו תוכל "הבימה" לחתור ביתר־שאת להישגים אמנותיים חדשים, שיהלמו את מעמדה כתיאטרון לאומי של ישראל.

SCENE FROM THE "DYBBUK" מהצגת "הדיבוק"

In the course of years it has been felt, that it will be necessary to make changes in the organisational and administrative structure of the Theatre. In 1969 the decision was reached to abandon the structure of the collective body and to transfer the management of the Theatre to a board of trustees, appointed by the Minister of Education and Culture, which would guide its operation as a national Theatre.

Marking this rejuvenation and new beginning, by celebrating the completion of the thorough renovation of its building, "Habimah" will be able to strive even more vigorously for new artistic achievements, becoming its standing as the National Theatre of Israel.

Z.R.

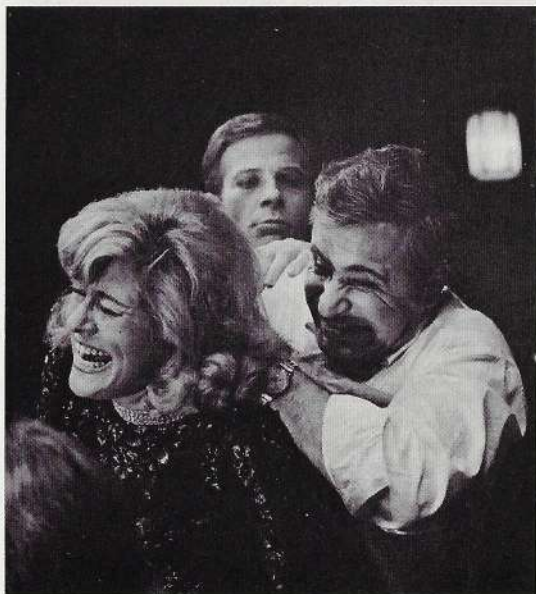
הבול צויר ע"י א. וייסהוף, תל אביב

THE STAMP WAS DESIGNED BY E. WEISSHOFF, TEL AVIV

pany has never ceased to tour every part of the country, performing in towns and villages, in Kibbutzim and visiting Army camps as well.

Occasionally "Habimah" goes abroad to participate in international festivals and on organised tours of its own.

On the occasion of the fortieth anniversary of the Theatre's foundation, the Minister of Education and Culture, on behalf of the Government of Israel, granted "Habimah" the title of "National Theatre" in honour of the substantial contribution the troupe has made to the revival of the Hebrew language and culture.

מהצגה. מי מפחד מוירג'יניה וולף?
SCENE FROM "WHO'S AFRAID OF VIRGINIA WOOLF"

reading: "The association establishes itself to continue in Eretz Israel the work of 'Habimah' founded in Moscow." Indeed, in consideration of the increasing pressure to close down the extraordinary theatre which performed in a "counter-revolutionary language" such as Hebrew, the founders of "Habimah" decided in 1926 to leave Russia for Eretz Israel. On its way the company toured many European countries as well as the United States. Wherever the troupe appeared it was given an enthusiastic welcome not only by Jews but also by outstanding personalities in the world of the Theatre and other spheres. The international press, too, was full of praise for the spirit "Habimah" had brought to the western stage.

In 1928 "Habimah" arrived in Eretz Israel, its original destination. A year later the company went abroad again for some time, taking this opportunity to enlarge its repertoire by new plays produced by well-known directors.

The impact of the encounter with the western theatre soon revealed itself in the style of staging plays as well as in the way of the troupe's acting. In the years 1931-1947, in which "Habimah" almost invariably depended on directors from its own ranks, it could boast of many a notable success. During that period it was mainly inspired by two of its members, Baruch Chemerinski and Zvi Friedland, who left their mark on the company for many years. In the course of time the troupe presented additional directors from its own ranks, such as Shimon Finkel, Abraham Ninio, Israel Becker and Shraga Friedman.

As from 1947 "Habimah" has renewed its co-operation with world-famous stage directors. Israeli directors, other than "Habimah" members, too were able to find there a sphere of action. Beside more than two hundred-and-fifty plays, selected from the worldwide classical and modern repertoire, which have been staged by "Habimah" so far, the company has also been active in producing some forty original Hebrew plays, all written by Israeli playwrights.

Since its arrival in the country, "Habimah" has been faced with the problem of finding a permanent home. The corner stone for the building was laid in 1935 and ten years later, in 1945, it was festively inaugurated.

Even after having moved into its permanent home, the com-

The "Habimah" Theatre was founded in Moscow in 1918, by a group of young Jews — lovers of the Hebrew language, who had resolved to establish a professional, Hebrew speaking, artistic theatre company. Some of its members, like Hannah Rovina, Nahum Zemach, Menahem Gnessin and Baruch Chemerinski were active in Hebrew education while other members, like Yehoshua Bertinov, David Vardi, Zvi Friedland, Tamar Robins and Fania Lovitz had previously been members of amateur theatre groups.

Led and inspired by Nahum Zemach, the "Habimah" pioneers were set on realising their vision, preparing themselves for their stage mission.

Animated by their enthusiasm and dedication, Konstantin Stanislavski, the Russian stage genius and director of the "Artistic Theatre" and the studios affiliated to it, demonstrated his keen interest by appointing Yevghenie Vachtangov, his gifted pupil, to be their guide and teacher. Their maiden play — "The First Ball" — was originally performed in 1918, leaving a deep impression on the Moscow cultural élite. The troupe became an affiliated studio to the "Artistic Theatre."

Following "The First Ball," "Habimah" started with the rehearsals for the "Dybbuk" by S. Anski, translated into Hebrew by H. N. Bialik, and directed by Vachtangov. On that occasion the troupe was joined by such actors as Aaron Meskin, Hanna'le Hendler, Zvi Ben Haim, Ina Govinska, Abraham Baratz and others.

Due to Vachtangov's illness, rehearsals for the "Dybbuk" had to be put off for some time and V. Mezdilov was called upon to direct "The Eternal Jew", its first performance taking place in 1919.

Meanwhile Vachtangov had recovered and the troupe resumed its rehearsals for the "Dybbuk". The first presentation took place in 1923 and was most enthusiastically praised both by the public and the theatre reviewers.

After Vachtangov's death, other Russian directors, who had been Stanislavski's pupils, continued to guide "Habimah", basing their work in that initial phase mainly on their teacher's method, namely on the ensemble, on "teamwork".

The "Habimah" initiators organised their company as a collective body, the first paragraph of the article of association

THE NEW "HABIMAH" BUILDING בניין הבימה החדש